



Igra čoveka čini srećnim

Tako mlad a već izuzetno uspešan. Zaposlen u eminentnoj stranoj firmi, kao dugogodišnji folkloras predvodi lokalno kulturno umetničko društvo, a pritom neguje krajnje nobičan hobi - sakuplja oldtajmere. Povrh svega, oženjen je i ima dvogodišnju ćerku. Malo li je...

Ekstremni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Uroš Ban, vršilac dužnosti predsednika KUD-a "Neolit" iz Starčeva.

Uroš Ban, rođen je 18. jula 1988. u Pančevu, od majke Zorice i oca Miroslava, a ima i brata Vladimira. Od kada je ugledao svet živi u porodičnoj kući u Ulici Veljka Vlahovića broj 3. Pre dve godine se, nakon devetogodišnjeg zabavljanja, oženio s Jelenom (devojačako Šajić), s kojom je delio i školske klupe. Odnedavno, imaju ćerku Teodoru.

Nakon osnovne, završio je i srednju elektro-tehničku školu, pa upisao fakultet. Studije je prekinuo krajem 2009. godine, kako bi se zaposlio se u austrijskoj firmi "Palfinger Srbija", najvećem svetskom proizvođaču hidrauličnih kamionskih dizalica. U slobodno vreme sakuplja oldtajmere, ali najveća ljubav mu je folklor u kom je prošao sve - od zabavišta do predsenika našeg kulturno-umetničkog društva.

Kako je odrastao mali Uroš?

- Iz najranijeg perioda života u najlepšem sećanju ostao mi je svaki provedeni trenutak s dedom Milošem, poznatim mehaničarem, ne samo u Starčevu, već i u celom Banatu. Po ceo dan provodio sam s njim, pomagao mu u svemu što je radio, a zahvaljujući tome naučio sam da vozim auto već sa šest godina. Krišom bismo sedali u fiću, da nas roditelji ne bi videli, i čim bismo odmakli od kuće, deda bi prilagodio sedišta tako da mogu dohvatim pedale i "luda" vožnja bi krenula. Nedeljom me je vodio na stari buvljak, a bukvalno na svakom koraku ljudi su ga pozdravljali sa - "Gde si, majstor Bane!". Mnogim stvarima me je naučio, pa me je njegova smrt 2001. godine jako pogodila i još uvek mi veoma nedostaje. Kao porodica veoma dobro smo se slagali, iako su tri generacije živele u porodičnoj prizemnoj kući.

Detinjstvo...

- Pored nas je živela mamina rođena sestra, a brat i ja smo se s njenom decom igrali od jutra do mraka. Napravili bismo i poneki nestašluk, pa pamtim da smo jednom prilikom zaključali burazera u gepek nekog starog auta. Nikako nisam mogao da ga otvorim, ubrzo je i otac došao s posla kako bi priskočio u pomoć, a na kraju smo morali da razvaljujemo zadnje sedišta. Često sam se družio i s decom iz komšiluka, pre svega s Markom Savanovićem Savketom. Bili smo kompaktna ekipa, gotovo nikad se nismo ni prepirali, a kamoli potukli. Najčešće smo se zbog fudbalice okupljali na terenu kod groblja. Bilo je i žmurki, jurki, ali i poneke krađe jabuka ili višanja iz Gedžinog voćnjaka.

Škola...

- Prve dve godine učila nas je veoma tolerantna, ali i odgovorna Snežana Filipović. Potom nas je preuzela druga Snežana - Glumac, za koju smo se toliko vezali da je čak i sada ponekad pojedini drugari obidu. Kada smo prešli u više rezrede, odeljenski starešina bila nam je stroga, ali pravična Gordana Dimitrijević. Izdvojio bih i čuvenog Vlastu Madića, kod koga su časovi uvek imali zanimljiv tok. Naročito, kad bi nas isprepadao kucnuvši u prozor svog ateljea. Inače, najviše sam se družio s Anteljom i Mimetom, bili smo nerazdvojna ekipa, delili dobro i zlo, a na oproštajnoj maturskoj ekskurziji proveli smo celu noć prisećajući se svega što smo proživeli. Bilo nam je veoma teško što ćemo se rastati.

Srednja škola, izlasci...

- Potom sam upisao srednju školu za elektrotehničara elektronike. Iako sam četiri godine bio u čisto muškom odeljenju, ispostavilo se da to nije nikakav problem. Znali smo kako ko diše, poveravali smo se, a profesori su govorili da smo najnemirniji i ujedno najbolji učenici. Koliko smo bili solidarni govori i ovaj primer: neki drugar je na kraju jednog časa iskočio kroz prozor, a profesorka nije videla o kome se tačno radi. Zbog toga nas je direktorka saslušavala jednog po jednog, ali uprkos pretnji ukorom niko nije želeo da "ocinka" drugara. To se završilo tek pošto je on sam priznao. I u slobodno vreme smo se družili, izlazili, pozivali celo odeljenje na rođendane...

Folklor...

- Od malena sam trenirao košarku, ali sam u srednjoj školi shvatio da nemam predispozicije za ozbiljniji uspeh. Tako sam sve podredio najvećoj ljubavi -folkloru. Igram od šeste godine i od prvog momenta uživam u svakom trenutku. Kao i mnoge klince i mene je prvim koracima naučila Sandra Paulić. Vodila nas je od zabavišta do završetka nižih razreda, bila uvek vedra, strpljiva i osmehom nam ulepšavala dan. Kada je već trebalo nešto ozbiljnije naučiti, preuzeo nas je njen brat Nikola. On je bio mnogo stroži i kao pravi psiholog, umeo je da se posveti svakom ponaosob. Kod njega smo bili do kraja srednje škole i uvek imali širok dijapazon igara. Voleo sam sve, a najviše igre iz Gruže, u kojoj sam imao malu solo tačku i glumio izvesnog Mileta koji je izgubio šešir. Ponavljam, folklor je nešto čime ću se baviti do kraja života - zbog igre, druženja, zdrave atmosfere, putovanja... Iako nisam doživeo "zlatna vremena", četo smo obilazili okolne zemlje, kao i mnogobrojna mesta po Srbiji. Izdvojio bih poslednji boravak u Bugarskoj, kao i turneju po Grčkoj, dok sam još uvek bio osnovac. To je bio prvi duži period kada smo zajedno proveli deset dana i napravili prijateljstva za ceo život. U jezgro tog društva, pored supruge Jelene, ubrojao bih i našu, možda i najprepoznatljiviju igračicu Ivanu Jakšić, njenog brata Branka, Milicu Mitić, Jovanu Ložajić, Duleta Radojčića, Anu Bajer, Sandru Milanović... Sve to vreme smo funkcionisali kao sekcija Doma kulture, pa moram da spomenem i legendarnog direktora Vidomira Jelesijevića, koji je obeležio čitavu epohu.

KUD "Neolit"...

- Pre nekoliko godina smo, u cilju lakšeg finansiranja, osnovali kulturno-umetničko društvo. Tada je Nikola prestao s radom, a za rukovodioca su došli Žarko Mojsilović i Zoran Radojčić. Nakon dve godine je došlo do uzvesnih nesuglasica, pa su se oni povukli a ja sam postavljen za vršioca predsednika društva. Formirali smo nov upravni odbor, a Braca Živković je postao koreograf. Otada nižemo uspehe, a vredi istaći da su se nakon dvadeset godina starčevački folkloras plasirali na pokrajinsku smotru u Rumi. Prošli smo opštinski i regionalni nivo, našli se

među osamnaest najboljih ansambala i osvojili bronzanu plaketu. Što se tiče članstva, momentalno nas je između 120 i 150 članova, podeljenih u tri starosne grupe - dečiju, stariju dečiju i prvi izvođački ansambl. Starčevo ima mnogo starih koreografija koje imamo nameru da obnovimo; već smo spremili igre iz Pčinje i Gnjilana, a u planu je i, da nakon 15 godina, vratimo "Vranje". Privodimo kraju dogovore za turneju u Trstu, a s obzirom na to da smo osnovani 9. marta, godišnjicu ćemo obeležiti s dva koncerta - jedan pred našom publikom, a drugi u Domu vojske, na koji će biti pozvani mnogi eminentni gosti.

Posao...

- Krajem 2009. počeo da sam da radim za firmu "Palfinger", najvećeg svetskog proizvođača hidrauličnih komponenti, čiji je pogon u Pančevu. Počeo sam kao vozač, potom sam dobio priliku da vodim servis i kada sam napravio neke rezultate, gazda mi je ponudio da radim prodaju. Zdrava je sredina, kolege su posvećene i korektne, što veoma olakšava posao. Imamo dobre inženjere i majstore, jednom rečju sve savršeno funkcioniše. Međutim, obaveze mi diktiraju tempo života, pa sam neretko na terenu od svanuća do duboko u noć. Zato su mi supruga Jelena i moji roditelji velika podrška. Svaki slobodan minut, pored porodice i folkloru, posvećujem i održavanju kolekcije oldtajmera. Još deda je počeo da ih skuplja, a ta "zaraza" je, preko oca, prešla i na brata i mene. Sada imamo dvadesetak starih automobila, a meni je najomiljeniji "fića" iz 1965. godine.

Starčevo, danas...

- Ovo je dobro mesto za život, u kojem se stalno nešto radi i gradi. Nemam neke posebne zamerke, jedino što bi trebalo da cenimo to što imamo, kao i da malo više pomažemo jedni druge.

Tako govori ovaj mladi, svestrani i uspešni Starčevac, a sugrađanima predlaže da na sledeći način ulepšaju sebi život:

- Igrajte, jer to čoveka čini srećnim!